

Сидять пани над Невою
та поникли головою,
місяцями раду радять
над правами, що не вадять,
що не вадять з них нікому —
все лишають по-старому.

Межи ними пан граф Вітте
все лиш каже: «Ви заждіте!
Я придумаю вам Думу,
що наробить много шуму
над Невою і над Доном,
по всім світі за кордоном.

Що урву тут, там надточу,
а все буде, як я хочу;
коза ціла і вовк ситий,
пан багатий, хлоп небитий.
Хто умре, то вже не встане,
по зимі весна настане,
по весні настане літо,

буде тепло по всім світу,
а по літі буде зимно, —
тож-то буде людям дивно!
І так буде рік за роком,
лиш розважно, крок за кроком,
жити будуть всі щасливо,
тільки ждіть ще терпеливо.
Циркулярів ще напишу,
всю Росію заколишу.
Ой ходить сон і дрімота —
се усе моя робота...»

